

טקס יום השואה סניף מעל"פ

בחסות שבט נווה האלופותתת!!!

הדסה: סניף מעל"פ היקרות ברוכות הבאות.

היום, יום חמישי, כ"ז בניסן התשפ"ב, ערב יום הזיכרון לשואה ולגבורה.

אנו מתייחדים עם זכרם של ששת המיליונים מבני עמנו שנרצחו ע"י הגרמנים הנאציים יימח שמם וזכרם.

נטע: אנו זוכרים ביראת כבוד את עוז רוחם של אחינו שמסרו נפשם על עמם בקדושה ובטהרה. את מאבקם המתמיד של המוני בית ישראל על דמותם האנושית ותרבותם היהודית.

נעמה: שישה מיליון יהודים, לא מאה, לא אלף, לא עשרת אלפים ולא מיליון. שישה מיליון נשמות טהורות מהעם היהודי. נזכור ולא נשכח!

צופיה: יזכר אלוהים את נשמות אחינו בני ישראל, חללי השואה וגבוריה, נשמות ששמאות רבות אלפי ישראל, שהומתו ושנהרגו ושנחנקו ושנקברו חיים, ואת קהלות הקדש שנחרבו על קדשת השם. יזכר אלוהים את עקדתם עם עקדת שאר קדושי ישראל וגבוריו מימי עולם ויצרר בצרור החיים את נשמתם. הנאהבים והנעימים בחייהם ובמותם לא נפרדו. ינוחו בשלום על משכבותם ונאמר אמן.

דבורה טל: כעת נגיד את תפילת "אל מלא רחמים" ופרק תהילים לעילוי נשמת ששת המיליונים. כולן מתבקשות לעמוד.

ציון: אל מלא רחמים שוכן במרומים, המצא מנוחה נכונה על כנפי השכינה, במעלות קדושים וטהורים כזוהר הרקיע מזהירים את כל הנשמות של נשמת מיליוני היהודים, חללי השואה, שנהרגו, שנשחטו, שנשרפו ושנספו על קדוש השם, בידי המרצחים הגרמנים ועוזריהם משאר העמים. לכן בעל הרחמים יסתירם בסתר כנפיו לעולמים, ויצרור בצרור החיים את נשמותיהם, ה' הוא נחלתם, בגו עדן תהא מנוחתם, ויעמדו לגורלם לקץ הימין, ונאמר אמן.

שרה: שיר מזמור לאסף. אלהים אלדמי לך אל תחרש ואל תשקט אל.

כיהנה אויביך יהמיון ומשנאיך נשאו ראש.

על עמך יערימו סוד ויתעצו על צפוניך. אמרו לנו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד.

כי נועצו לב יחדו עליך ברית יכרתו. אהלי אדום וישמעאלים מואב והגרים.

גבל ועמון ועמלק פלשת עם יושבי צור. גם אשר נלזה עמם היו זרוע לבני לוט סלה.

עשה להם כמדון כסיסרא כיביו בנחל קישון. נשמדו בעין דאר היו דמן לאדמה.

שיתמו נדיבמו כערב וכזאב וכזבב וכצלמנע כלי נסיכמו. אשר אמרו נירשה לנו את נאות אלהים.

אלהי שיתמו כגלגל כקש לפני רוח. כאש תבער יער וכלהבה תלהט הרים.

כן תרדפם בסערה ובסופתה תבהלם. מלא פניהם קלון ויבקשו שמך ה'.

יבשו ויבהלו עדי עד ויחפרו ויאבדו. וידעו כי אתה שמך ה' לבדך עליון על כל הארץ.

תחיה: נר ה' נשמת אדם"- נר נשמה, קטן וזעיר-שמאיר. נר שמנסה לנחם את אותה זעקה של אותם יהודים שמתו על קידוש ה' בשואה. נר לזיכרון.

ציון: כעת נדליק שישה נרות לזכרם ולעילוי נשמתם של ששת מיליון היהודים הגיבורים שנהרגו בשואה.

הדלקת נרות נשמה

נר 1-2: שרה מדליקה

נר 3-4: הדסה מדליקה

נר 5-6: נעמה מדליקה

תחיה:(תוך כדי שהיא מקריאה שרה מציירת עץ) בני. תראה. תראה את הציור הזה. סבא שלך. אבא שלי. צייר את זה.

לפני שהוא ברח מהעיירה שלו "ז'לחוב" שבפולניה- ליער. לחיות. להילחם. לנקום. ולשרוד.

עד יעבור זעם. עם הציור הזה. הוא עבר את המלחמה. את היער. ואת הנקמה.

הוא היה בגיל שלך. בן 12. דומה לך. גאה. עקשן. וביישן. תראה בן, תראה את הציור הזה.

את העץ. עץ זקן. אבל זקוף. גדול. גאה. עם שורשים עמוקים

תראה. תראה את הגזע. חזק. את הענפים. את העלים הרעננים והירוקים.

אתה יודע למה הם עוד ירוקים? כי השורשים שלו עמוקים.

העץ הזה הוא בן מאות שנים. מאז שמשפחתנו הגיע לעיירה.

ראש משפחתנו נטע אותו. והיכה שורשים. שום רוח. סערה. מלחמה לא הכניעה אותו.

כי שורשיו עמוקים. הוא ידע את זה. סבא שלך. לכן הוא צייר את העץ. לפני שנכנס ליער. זה היה הסמל

שלו. הדוגמה שלו. "כי האדם עץ השדה". הוא לא פחד מהגרמנים סבא שלך. הוא נילחם. הוא ניצח.

בזכות האמונה. ושורשיו העמוקים בנצח ישראל. קח בני את הציור. החזק אותו ללוח ליבך.

הכה שורשים ואז תגדל ותפרח. בעוז. באמונה. בתקווה ובאומץ.

וכשתגדל ויהיה לך ילד. ואז ישאל "אבא! מה יהיה כשאגדל?" ואז בני. תראה לו. תראה לו את הציור

שסבא שלך צייר. ותאמר לו: בני! אל תדאג...

תמר: שם, בעפר ותכלת חלקת שלום ישנה.

נומי פרח, נומי. נומי ילדה קטנה.

את החיים לקחו לך, הו, מלחמות קדושות.

מלאכים בכו לך בעיניים יבשות.

את חיונך, תינוקת, קברו באדמה.

איך צומח שקט מתוך המהומה.

מי שלחץ על הדק דם את ליבו מכתים

במלחמות לצדק גם ילדים מתים.

שם, בעפר ותכלת חלקת שלום ישנה

נומי פרח, נומי. נומי ילדה קטנה.

וחלומך ברוח חרוז למנגינה.

נומי פרח, נומי. נומי ילדה קטנה.

דבורה טל ויעל מנגנות את השיר פרץ

הצגה מספר 1- ליל הסדר בגטו

(שולחן עם מפה לבנה, מוישלה, אמא ואבא לבושים בחולצות לבנות מכופתרות)

אמא-רני: מוישלה, הגיע הרגע שלו כל כך חיכית.. תעמוד על הכיסא, ילד טוב שלי.

מוישלה מתחיל לשיר וכולם שרים אחריו: מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות..

מוישלה- נטע: אבא היקר שלי, יש לי שאלה אחת משלי לשאול אותך..

אני רוצה לדעת האם אני אחיה בשנה הבאה כדי לשאול את המה נשתנה?

האם יישאר עוד ילד יהודי בעולם שישאל "מה נשתנה?"

אבא- צופיה: אוי מוישלה שלי, אני לא יודע אם אני אחיה, אני לא יודע אם אתה תחיה, אבל דבר אחד אני

יכול להבטיח לך, שתמיד, תמיד יהיה ילד יהודי בעולם שישאל את אבא שלו מה נשתנה.

אמא-רני: והיא שעמדה לאבותינו ולנו, שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו מידם.

הקב"ה הבטיח לעם ישראל כבר לפני שנים רבות שהנר של עם ישראל לא יכבה אף פעם...

עם ישראל תמיד ישרוד! תמיד יתקיים!

"כי בשם קודשך נשבעת לו שלא יכבה נרו לעולם ועד"

סרטון "הגיבן הקדוש"

יעל: לילה. שקט בקרון. ידענו לאן לוקחים אותנו,

אווירת קשה היתה בקרון, אוירה של ייאוש.

היה שם אדם אחד זקן, חסיד, עם זקן לבן וארוך עיניו עצומות, ושפתיו ממלמלות פרקי תהילים בלחש.

לפתע פקח האיש את עיניו והחל לשיר "אני מאמין באמונה שלמה, בביאת המשיח אני מאמין, ואף על פי

שיתמהמה עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבוא" ולאט לאט שר יותר חזק ויותר חזק "אני מאמין..."

והאנשים החלו מצטרפים עליו "ואף על פי שיתמהמה..." ותוך מספר דקות שר כל הקרון כולו "עם כל זה..."

והנה לרגע עצר הרב את השירה ואמר "זהו הניגון של עם ישראל, זהו הניגון של הנשמה היהודית.."

כמה מהנערים המבוגרים הצליחו לשבור את אחד מקורות העץ שברצפה ולפרוץ פתח קטן בתחתית

הקרון, מיד נמצאו שני ילדים שהיו קטנים מספיק כדי לעבור דרך החור.

לפתע קרא החסיד בקול ואמר: משביע אני שמי שינצל יבוא אל הרבי ויביא לו את הניגון הזה ויאמר לו

שאף על פי ועם כל זה אני-אנו מאמינים.

כעבור מס' חודשים הגיע ניגון זה אל האדמור ממודז'יץ ע"י הנערים וניצלו.

ישב הנער מול הרב וסיפר לו את סיפור הניגון.

אמר הרב לאותו נער "בניגון הזה ובמילים האלו יהודים יקבלו את פני המשיח".

ריקוד אני מאמין

רני: בבואנו לשם ב-18 בינואר 1943, הכניסו אותנו לבלוקים בבירקנאו, היו אלה אורוות סוסים לשעבר. קיבלנו מדפי עץ, שעליהם היה עלינו לישון, לשכב. אחד הדברים הראשונים שעשינו אני וחברותי שהגיעו אתי, היה למצוא מכרים בין אלה שנשארו, אסירים שהסתובבו אושוויץ. ומצאנו. אחד הדברים הראשונים שביקשנו מהם, היו שני זנבות של נרות. בליל שישי התאספנו על המדף העליון בבלוק שלנו. היינו אז 10 עד 12 בנות. לא הרבה זמן נשארנו. בחושך הגמור הדלקנו, ולא היה אז בכלל באושוויץ, לא רצפה ושום תנאים סניטריים, שהכניסו בסוף. הדלקנו את הנרות והתחלנו לשיר בשקט שירי שבת. היינו מסונורים מהאור של הנרות, ולא ידענו מה נעשה מסביב. אחרי הפסקה קטנה שמענו בכי חנוק מסביב, מעל כל המדפים שסובבו אותנו. קודם הבכי הבהיל אותנו, זעזע אותנו. נתברר שמכל המקומות והיה אפשר לעבור ממדף למדף נשים יהודיות שישבו חודשים ואפילו שנים, התאספו סביבנו על המדפים השכנים, הקשיבו לשירה. היו אחדות שירדו וביקשו שנרשה להן לברך על הנרות. אחר כך אלה שהיו בבלוק התרגלו שבכל ערב שבת הדלקנו נרות. לא היה לנו לחם, לפעמים לא היה מה לשתות, אבל את הנרות הישגנו איכשהו. וכך בכל החגים. צמנו ביום כיפור באושוויץ. אמנם לא אכלנו מצות בפסח, אבל במשך השנה מסרנו לאסירים מנות מזון באופן חלקי, וכך הבטחנו לעצמנו תפוחי אדמה בפסח כדי שנוכל לקיים את המצוה: לא תאכל חמץ בפסח. הדסה: לשירת התקווה ואני מאמין כולן מתבקשות לעמוד.

שירת התקווה ואני מאמין

תמר: שנזכה ללמוד מגבורתם ואמונתם של ששת מיליון הנשמות שמתו על קידוש ה' בשואה. ולהודות בכל יום ויום שאנו גרות בארץ ישראל ושותפות לתהליך הגאולה של עם ישראל. תחיה: בציפייה לבניין אריאל. תם טקס יום הזיכרון לשואה ולגבורה.